

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zast. Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem, se sídlem Olšanská 2643/1a, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-BE05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Az 90/2017 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Filipu Wágnerovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017, č. j. OAM-475/ZA-ZA11-BE05-2017, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž shledal žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť neobsahovala nové azylově relevantní okolnosti.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Az 90/2017 - 44, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Městský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně ve své v pořadí již druhé žádosti o mezinárodní ochranu nevedla žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu či doplňkové ochrany. K námitkám žalobkyně městský soud konstatoval, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu musí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu obsahovat zdůvodněné závěry správního orgánu o tom, že žadatel v nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvádí žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a pokud takové skutečnosti žadatel uvádí, že je mohl uplatnit již v řízení o jeho předchozí žádosti, a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by zakládala opodstatněnost opakované žádosti. Podle městského soudu se žalovaný řádně zabýval důvody, které žalobkyně uvedla v její první

i opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Jediným relevantním důvodem uvedeným žalobkyní ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu totiž byly její zdravotní obtíže, jež si žalobkyně přeje léčit v České republice. Zcela totožný důvod však žalobkyně uvedla již v první žádosti o mezinárodní ochranu, s čímž se současně žalovaný vypořádal již v rozhodnutí ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-603/ZA-ZA02-ZA02-2015.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V jejím odůvodnění stěžovatelka uvedla, že se žalovaný dostatečně nezabýval možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68. Z relevantních zpráv o bezpečnosti situaci na Ukrajině podle žalobkyně současně vyplývá, že zde probíhá ozbrojený konflikt, žalobkyni tak hrozí v případě jejího návratu do vlasti vážná újma.

[4] Stěžovatelka dále konstatovala, že na Ukrajině podle relevantních zpráv o aktuální situaci v zemi i nadále bují korupce, cenzura a perzekuce i mučení odpůrců politického režimu policí, přičemž Ukrajina jako jediný evropský stát navíc odmítla respektovat rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Podle stěžovatelky tak vzhledem k uvedeným skutečnostem nemělo být jediným důvodem pro zastavení řízení o její druhé žádosti o mezinárodní ochranu pouze to, že v ní neuvedla žádné nové azylově relevantní skutečnosti, a to také proto, že se městský soud dostatečně nevypořádal s otázkou, zda se důvody uvedené ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu zcela shodují s důvody uvedenými v první žádosti.

[5] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu byly vydány plně v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že se dostatečně zabýval všemi relevantními okolnostmi případu, pečlivě je vyhodnotil a následně také řádně odůvodnil. Stěžovatelka podle žalovaného v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedla totožné důvody pro její podání jako v případě její první žádosti, a to nepříznivý zdravotní stav a přání léčit se v České republice. Pokud současně stěžovatelka před vycestováním z vlasti pobývala v obci Drahovo v Zakarpatské oblasti, nehrozí jí v případě jejího návratu žádná újma spojená s ozbrojeným konfliktem probíhajícím na Ukrajině, jelikož v uvedené oblasti k žádným vojenským střetům nedochází. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

pokračování

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Nejvyšší správní soud však neshledal, že by se městský soud dopustil zásadního pochybení nebo že by se při rozhodování v dané věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] K námitce stěžovatelky, že se žalovaný dostatečně nezabýval skutečností, zdali v jejím případě není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 10a odst. 2 zákona o azylu se neposuzuje, zda žadatel o mezinárodní ochranu splňuje podmínky pro její udělení, pokud je jeho žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Žalovaný se tak otázkou možného naplnění podmínek vymezených zákonem pro udělení doplňkové ochrany stěžovatelce v posuzovaném případě správně nezabýval.

[10] Namítá-li stěžovatelka, že jí v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma z důvodu ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedenou námitku stěžovatelka neuplatnila již v řízení před městským soudem. Proto se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. touto námitkou stěžovatelky nezabýval. Výše uvedené pak beze zbytku platí také v případě námitky stěžovatelky ohledně aktuální bezpečnostní a politické situaci ve vlasti stěžovatelky, jelikož ani tuto námitku stěžovatelka neuplatnila již v řízení před městským soudem.

[11] Námitce stěžovatelky, že důvodem pro zastavení řízení o její druhé žádosti o mezinárodní ochranu neměla být pouze skutečnost, že v ní neuvedla žádné nové azylově relevantní důvody, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS, totiž platí, že „*správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přijatelnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přijatelnou a meritorně o ní rozhodnout.*“ V posuzovaném případě je současně z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu zřejmé, že jedinými relevantními důvody druhé žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu byly pouze její nepříznivý zdravotní a zejména psychický stav a přání pokračovat v léčbě v České republice. Uvedené důvody přitom stěžovatelka uvedla již v první žádosti o mezinárodní ochranu, které žalovaný nevyhověl.

Dospěl-li tedy žalovaný na základě relevantních okolností případu k závěru, že opakovaná žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu je vzhledem k podmínkám vymezeným v § 11a zákona o azylu nepřijatelná, správně řízení o předmětné žádosti zastavil, přičemž své závěry řádně odůvodnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v této judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[14] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2017, č. j. 2 Az 90/2017 - 18, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát Mgr. Filip Wágner. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby 300 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3.400 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatelky tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu